

מעשה המשפט

Perashat Vaerá 5784

Velas: 5:58pm

Fin Shabat 1: 6:53 pm - R"t: 7:27 pm

Fin Shabat 2: 7:02 pm - R"t: 7:30 pm

Marcos y Lety Amiga

Maasé Bet Din

Rab Reubén Almog
חבר בה"ד אמת ומשפט

Maasé Sheayá

Lo deberas pagar únicamente si se soluciona tu situación económica

El Sr. Daniel R. pasó una situación económica muy difícil, su gran amigo Ramón F. le ofreció ayuda, le dio 8,000 dls, y le dijo, "no me los tienes que devolver a menos que tu situación económica se establezca BS"D, pero de no ser así, tómallo como un obsequio".

El Sr Daniel R. quedó sorprendido de la comprensión y sensibilidad de su amigo, y le quiere enviar un obsequio en agradecimiento por este acto de bondad. ¿Está permitido?

Respuesta: Para responder a esta pregunta es necesario determinar dos puntos: 1. Si esta situación es considerada un obsequio, o un préstamo en el que aplican Halajot Ribit. 2. Aún si es considerado un préstamo, ¿el obsequio que el Sr. Daniel R. da es en gratitud al préstamo?

1. Se convierte en préstamo. La Halajá considera en ocasiones que una obligación se puede transformar en un préstamo en el que aplican las Halajot de Ribit. Por ejemplo, quien compra un producto y se reserva el derecho de poder devolverlo, el dinero en manos del vendedor fue considerado un préstamo.

En nuestro caso, no es claro si es esto un obsequio o un préstamo, ya que no conocemos las condiciones que le esperan a quien lo recibe, nadie sabe si su situación económica mejorará o no.

Le preguntaron al Nodá Bihudá (פתי"ש הרי"מ ע"ג סי"ק ד'), acerca de un préstamo en el que el prestamista dijo, "la deuda caduca en el momento que Hashem amplie tus propiedades" "כי ירחיב ה' גבולך", y la pregunta es, cuándo se considera que Hashem ha ampliado sus propiedades y deberá pagar el deudor. El Nodá Bihudá concluye que este momento es algo subjetivo, y depende del contexto y el momento en que se dé la situación. (el Nodá Bihudá descarta otras opiniones que sostienen que al poseer 50 monedas se considera ya que Hashem ha ampliado sus propiedades).

Entonces, en nuestro caso, si en algún momento será un préstamo o un obsequio, depende de circunstancias futuras, y es algo que no está en nuestras manos de saberlo.

Y aunque en nuestro caso, es más lejano a considerarlo un préstamo que el caso tratado por el Nodá Bihudá, ya que posiblemente nunca podrá cobrarle al deudor, entonces eso determina que no es un préstamo, sin embargo dice el Rab Shlomo Zalman Oyerbaj (מנח"ש ח"א ס"ח) que eso no es suficiente para que no se considere un préstamo (ya que el hecho que no pueda cobrar en un tiempo determinado (y no aplique la כנושה לו כנושה) no hace que éste no sea un préstamo en el que aplican las Halajot de Ribit - (ברית פנחס תש"ו ח"ב פ"א ט"ו בביאור דברי הגרשו"א).

2. En caso que se considere Préstamo, ¿el obsequio lo da en gratitud al préstamo o al posible obsequio?

Pero aun en caso que esto sea un préstamo, éste es un préstamo con dos caras. Es decir, la Torá prohíbe únicamente dar un obsequio en gratificación por un préstamo, pero en la situación actual el beneficiado da esta gratificación por un probable obsequio, por lo que no es Ribit.

En conclusión: Si el beneficiado aclara explícitamente que da el obsequio en gratitud a la atención de su amigo y el posible obsequio (que realmente amerita ser gratificado), y no por el préstamo, está permitido.

Halajá Lemaasé

Pregunta: No tengo dos panes listos para hacer la Berajá de Hamotzi en Shabat, ¿qué puedo hacer para cumplir con la Mitzvá de Lejem Mishné?

Respuesta: En Shabat hay que decir la Berajá de Hamotzi con dos panes en recuerdo al Man que caía doble porción el viernes para Shabat.

Por lo tanto, hay que procurar de tener listos para Shabat dos panes o Jalot para este momento.

De no ser así, si es que tiene un pan en el congelador, puede sacarlo y decir la Berajá de Hamotzi con el pan fresco que preparó y el congelado y cumplir con la Mitzvá de Lejem Mishné, y aunque no es propicio para comerse ese pan congelado inmediatamente, de igual manera

es considerado pan, (מנח"ש ס"י מ"ב א, הזוי"ע שבת ח"ב), (או ל"צ ח"ב פי כ"א ב, הרי"ש פ"ה י"ט).

Sin embargo, en el caso que no tenga pan en casa ni siquiera congelado, puede pedirle a un vecino un pan ya sea regalado o prestado para cumplir la Mitzvá, y aún en el caso que el vecino necesite el pan para su Seudá, y él no se lo podría comer ya que solo se lo prestó para decir la Berajá y tiene que regresárselo, también podrá cumplir la Mitzvá con ese pan, por cuanto que aún Bené Israel no se comían todo el Man en una misma Seudá sino que lo guardaban para la siguiente comida, por lo tanto decir la Berajá con un pan que no se lo puede comer por cuestiones técnicas no hay problema (שו"ת שלמת חיים ס"י רמ"ז, ועי' שו"ת ג"ה סעי' י"ג).

¿Cómo piensas casar a tus hijas?

"Cuando Rab Aharon Leib Shteinman Zt"l Rosh Yeshivat Ponevich dió su Shiur sobre las Diez Plagas que Hashem mandó a Mitzraim, uno de los oyentes dijo: "Si hubiera milagros en nuestro tiempo como los hubo en el tiempo de Moshé, yo luciría diferente".

Al escuchar la pregunta, Rab Aharon Leib sonrió y le dijo: "Date una vuelta por Bnei Brak, toque cada casa y pregunte si hay diez niños viviendo allí y si tienen algo para comer. Si ves tantas familias con diez hijos que tienen para comer, y sus padres logran casarlos con respeto, entonces tienes ante ti milagros y maravillas que no están por debajo de las que hubieron en Egipto!".

Cierta vez un Abrej, cuando nació su cuarta hija, fue a recibir una Berajá de Rab David Pobarsky Zt"l quien también fungió como Rosh Yeshivat Ponevich. Rab David le dio su Berajá de Mazal Tob y luego le preguntó: "¿Cómo te estás preparando para casar a tus hijas? ¿Cómo tendrás dinero para la dote?". El Abrej, que quedó impactado por la inesperada pregunta, y respondió con vergüenza: "La verdad es que aún no lo he pensado", "¿Cómo es que no lo has pensado? Después de todo, esta ya es tu icuarta hija!" Rab David se sorprendió. "¿Dónde está tu responsabilidad? ¿Cómo piensas casarla?".

El Abrej miró a un hombre de mejor posición económica que estaba presente en la escena, esperando que lo salvara de la vergüenza, pero ni siquiera en boca del hombre se encontró respuesta a la difícil pregunta: "Toda la diferencia entre el Abrej y yo se expresará cuando case a mi primera o segunda hija, pero cuando se case la tercera y cuarta hija, ambos estaremos exactamente en la misma situación de deudas" dijo el hombre. "Entonces, ¿qué piensan hacer?" Rab David preguntó: "¿Dónde está su responsabilidad?. Cuando los dos guardaron silencio avergonzados, Rab David dijo: "Yo le daré la respuesta: quien piense que es él quien casa a sus hijos, de hecho está en problemas. Pero para un iYehudí que vive con Emuná y Bitajón sabe que quien casa a los hijos es Hashem, no hay ningún motivo de preocupación, pero hay que confiar!. Fíjense que en la palabra 'preocupación' en Hebreo Daagá (דאגה) aparecen las letras א, ג, ד, ה, faltando la ב, con la cual empieza la palabra Bitajón, esto es para enseñarnos que el que tiene Bitajón en Hashem puede estar tranquilo y dormir por las noches sin preocupaciones. Que Hashem los bendiga para vivir una vida tranquila y pacífica de fe y confianza".

בענין איסור אכילה בשוק

ראיה שלאכול צריך ביחוד ותפלה רבים. ונכתב שם בצדו: אבל אנהו לא קבלנו כן מרביתינו הקדושים, אלא גם האכילה צריכה להיות רבים. וכתב ע"ז בצדו זקנו, רביה"ק משינאווא זצ"ל, שזה הג"ה מל"ק רבינו הקדוש מהר"צ מדיזשטוב זי"ע.

וכידוע שדבר הראשון בקבלת התורה משה רבינו תיקן להם לישראל זמן סעודה תלמוד כמ"ש (יומא עה): אמר רב אחא בר יעקב, בתחילה היו ישראל זמין כתרנגולים שמנקרין באשפה, עד שבא משה וקבע להם זמן סעודה.

ובאמת יש להבין הדמיון של כתרנגולים שמנקרים באשפה. וברמב"ם (הל' ביהובא פ"ו ה"ט) אין מגדלין בה תרנגולים. ובגמ' מפרש הטעם משום קדשים, פירש"י כל תרנגולים מנקרים באשפה ומביאין בשר שרצים פיהם ומטמאין את הקדשים.

והנה הרמ"ע מפאנו (סי' פ"ה) הקשה מהא דאמרין (יומא כ): מאי קריאת הגבר? וכו' קרא תרנגולא. ואמאי לא אתבוהו מהא, ואמאי לא סייעוהו מכאן למ"ד קרא גברא. והשיב דהא דאמרין אין מגדלין תרנגולין, היינו דוקא להניח תרנגולים ברשות עצמן לילך במבואות העיר, וכן הא דקתני ולא כהנים באר"י משום הטהרות, לא שלא אלא במקום שאינו משתמר, אבל בלולין משתמרים מותר לכהנים וללוים ולישראלים אפי' בירושלים לגדלם ולהתפרנס מהם. וברבורין אבוסין דשלמה יוכיח, וההוא דקרא תרנגולת ה"ג סייעתא לפירוש הזה מרישא במתניתין דקתני אין מגדלין בהמה דקה באר"י, דהיינו דוקא בשילוח הרגל אבל במכנים לה מזונות במקום שמור לא גזרו, דאי הכי תכבד העבודה ללשכות, ועוד דהוה גזירה שאין הציבור יכול לעמוד בה.

אך בספר כסא רחמים תמה מהא דמובא (תמורה טו, ב"ק פ): בחסדי אחד שה"י גונח מלבו ושאלו לרופאים ואמרו אין לו תקנה עד שיינק חלב רותח שחית, והביאו לו עז וקשרו לו בכרעי המטה. נכנסו חביריו לבקר, כיון שראו העז הלכו להם, יען שעובר על דברי חכמים. ולפי דברי הרמ"ע מה כל החרדה, הא היכא דקשרו בכרעי המטה שאין הולך בשילוח לא גזרו:

אמנם בספר מעשי למלך כתב, ונראה להביא ראי' להרמ"ע, עי' פ"י"ט דכלים דיתא שם, חבל שבו קושרין הפסחים, ופירש"י (חולין נד): שהוא זכר לפסח מצרים, דכתב "אסור חג בעבותים" וכתב "הי' לכם למשמרת". ועיין בגמ' סוף מרובה שהוא כ' שהי' דרכם לקשור כדי שלא תלך ותרעה ויפסיד שדות אר"י. וכן מש"כ רבינו אין הכהנים מגדלים תרנגולים באר"י, עי' מס' תרומות (פ"א מ"ט) כרשיני תרומה מאכילין אותם לבהמה ולח' ולתרנגולים. וכתב בספר קול הרמ"ז שדיקדק למה נקט 'תרנגולים' ולא קתני סתם 'אלא לעופות', והביא לתר"ץ דאחי' לאשמעינן דאנ"ג דאסור לכהן לגדל תרנגולים באר"י, מ"מ בנודמן באקראי יכול להאכילן. והשיג עליו וז"ל, ולא ידעתי מניין לו היתר זה, ובאמת דכרשיני אינם ראוים לעוף הדק. ובקול סופר השיג עליו דבתוספתא (תרומות פ"ג) כתב דנותן אדם כרשיני תרומה לתוך שובכו ואין חושש, הרי דראוי אפי' ליונים. וכ"כ רבינו (הל' תרומות פ"ט ה"ט) ואוצר אדם כרשיני תרומה לתוך שובכו ואינו חושש שמא יבואו יונים ויאכלו. והנה מה שכתב בנודמן שר, והקשו עליו א"כ למה הלכו להם חכמים שבאו לר"א כשראו בהמה דקה בביתו, דילמא נזדמנו לו. וא"כ נשמע דאין לחלק בין נזדמנו לו לאין נזדמנו:

וא"כ אולי דחלק מקביעות זמן סעודה שתיקן משה רבינו הוא שלא להיות כתרנגולים המנקרים באשפה, דיהי' תלוי לשי' רש"י הוא דוקא מחמת שאוכל בדרים טמאים לפני מתן תורה, חוץ ממה שלא הי' להם זמן קבוע היו מנקרין כתרנגולים באשפה ואכלו כל שהי' ולא הבחינו. ואח"כ בא משה רבינו, תיקן להם זמן סעודה כשרות המזון. אבל לשי' הרמ"ע מפאנו שאין מגדלין תרנגולין באר"י בשילוח הרגל, דהיינו שאכלו בשוק במקום שריבים מצוים, והכ"ג זה הי' חלק מתקנת משה רבינו שלא יאכלו כתרנגול האוכל בחוץ. אמנם בגמ' דילן דימה האוכל בשוק ככלב, ולא כתב כתרנגולין. ובאמת בגמ' דילן (ביצה כה): אי' שלשה עזין הן וכו' כלב בחיות, תרנגול בעופות, א"כ יש בזה דמיון, עכ"פ משמע שהחזקו מחמת עזות. ובאמת צריכים למשכונ' נפשין להציל כמה וכמה עדיות הנמסרים בעדות כאלו שאינם יודעים פסוליהם. והשבת' לדייק למה דוקא דומה לכלב. ויש בזה כמה פירושים.

באמת בירור זה ענין כאוב מאוד אכילה בשוק, וכבר כתב מזה כ"ק אבי אמו"ר מרן מאה"ג זיע"א בשו"ת משנה הלכות (חט"ו סי' ס"א ס"ב) שמכרר הענין.

מקורו בגמ' קידושין מ: ת"ר האוכל בשוק הרי זה דומה לכלב, וי"א פסול לעדות. אי"ר אידי בר אבין הלכה כיו"א. ופירש"י, האוכל בשוק הואיל ואינו מקפיד על כבודו, אינו בוש לזלזל בעצמו לייפסל.

והתוס' ועוד ראשונים הקשו שבירושלמי איתא, ר"ש ברבי הוה אכיל בשוקא, חזייה רבי מאיר ואמר לו אין שבח לתלמיד חכם לאכול בשוק. יוצא מהירושלמי דלת"ח דוקא. וגם לא כתב שאינו איסור אינו שבח. ותיצדו בשם ר"ח דהאוכל בשוק לשיטת ר"מ שאמר פסול לעדות מירי שחוטף אוכל מיד חבירו ונפסל לעדות, דומה לכלב שחוטף ג"ג מחבירו. אבל אין פסולו מטעם גזל, דמירי בחוטף פחות מטעם גזל, דמירי בחוטף פחות משהו מפרוטה או דבר שאין הבעלים מקפידים עליו.

והרא"ש מתרץ בשם ר"ח דהאוכל בשוק, היינו שאוכל סעודתו שם, דגנאי הוא מי שאוכל סעודתו בשוק. ולא הזכיר פת, משמע דלאו דוקא פת אלא אם אוכל שם סעודה אפילו בלי פת נפסל לעדות ע"כ. וכן הוא שיטת רבינו אליהו. והרמב"ם (הל' עדות פ"א ה"ה) כתב, וכן הבוויין פסולין לעדות מדבריהם, והם האנשים שהולכין ואוכלין בשוק בפני כל העם וכו' וכיוצא באלו שאין מקפידין על הבושת, שכל אלו חשובין ככלב ואין מקפידין על עדות שקר, עכ"ל. משמע ממה ש' בפני כל העם' שמחלק כך אם אוכל בשוק שמצוי בו הרבה בנ"א נפסל לעדות, ואם אוכל בשוק שאין בו אלא קצת עוברים ושבים, לא יפסל.

ובטור (ח"מ סי' ל"ד סע' י"ח) כנראה שלא הכריע, והמחבר שם נקט דעת הרמב"ם דדוקא באוכל בשוק בפני כל העם נפסל וז"ל, הבזויים פסולים לעדות מדבריהם, והם האנשים שהולכים ואוכלים בשוק בפני כל העם וכו' שכל אלו חשובים ככלב ואין מקפידים על עדות שקר ע"כ. והגם שהמחבר נקט מילת 'שהולכים ואוכלים בשוק', וכתב שהם חשובים ככלב. גם יש לעיין למה נקט הרמב"ם וגם המחבר כהקדמה 'הבוזין'. וכ"כ בערוה"ש (שם סע' י"ח) וז"ל, וכן הבזויים פסולים לעדות מדבריהם, והם האנשים שהולכים ואוכלים ברחוב תדיר אכילה קבוע בפני כל העם. ומדעיב"ן (ילקוט מפרשים על קידושין מ:): דנקט שני החילוקים לדינא וז"ל, ויש לחלק עוד בין שוק לשוק, שיש שאינן מצוין בו כל כך, ואנפ"כ אין שבח לתלמיד חכם לאכול שם וכו' גם יש לחלק בין הולך בשוק ואוכל, או מושב, וכולהו אינתייהו - יוצא מדבריו דשניהם בעי. וכן בקובץ הביא דבתומים שמחלק בין ההולכין בשוק ואוכלים, שהוא פחיתות גדול בזוי מאוד, ובין הקובעים מקום בשוק שהוא אין כבוד לת"ח, אבל לא בשביל כך פסול לעדות. ועיין בספר מאזניים למשפט (הובא בקובץ הפוסקים) שכתב שאוכל בשוק וכו' היינו שהוא בעירו שמכירין לו הרואים וכו'. וכתב דחזקת עדות הוא בשני ענינים: אחד (ראת ה') והב' מורא בני אדם שאם יוכחש ויתגלה שקריות. אבל זה שאין מקפיד כלל כבודו אינו בוש מלשקר. והביא עוד, ועיין בספר די דוד (ח"א דף קס"ו) שבדין אוכל בשוק תלויים במנהג המקום, שעיקר פסול הוא מחמת שאינו מקפיד על בושתו, ויכולים בעת מעשה להבין איהו בושת מרובה ואיהו בושת מועט, והכל כפי ראות עיני הב"ד בעת מעשה לפי מנהג המקום. ומהנראה משר"ת משנה הלכות שחולק על זה, שאפילו כולם נכשלים בזה יש חשש בעדותו, ואכמ"ל.

ועיין בספ"ק תולדות יעקב יוסף (פ' משפטים) שהביא, ובמדרש שמואל (אבות פ"ג) פ"י כי התפלה במרובים עדיף ברוב עם הדרת מלך, משא"כ אכילה טוב ביחוד וכו'. וז"ל במשנה שלשה שאכלו כאחד (שם באבות) לשון דיעבד וכו' יעו"ש. וכן בספר תפארת יהונתן עה"פ (שמות כג:כה) "ועבדתם את ה' אלקיכם וברך את לחמך ואת מימך וגו'", דהא דפתא בלשון רבים וסיים בלשון יחיד, דתפילה צריכה להיות בציבור, משא"כ אכילה ביחוד, יעו"ש. ועיין כעין זה בכל יקר שם. אמנם בס' דברי יחזקאל החדש (עמ' שכ"ו) מובא מט' דברי הנה שאמר פעם הרה"ק יחזקאלאשינז זי"ע, שראה פעם בחומש שמות עה"פ בפרשת משפטים "ועבדתם את ה' וכו' וברך את לחמך" שכתוב שם בפירוש יונתן על תרג"י, שמכאן

ואולי יש לומר ביאור ענין 'דומה לכלב' כמובא בחז"ל (יומא פו): "לכלב שב על קאו" (משלי כו:יא) מאכל שהקיא שוב חוזר ואוכלו כמובא בגמרא כמה מקומות, וביאר הר"י קארו זהו הסיבה שכלבים מנמנים הרבה, כנאמר (ישעי' נו: יא) "שוכבים אוהבי לנזם", וזאת שמרוב מאכלם האכילים ומביאים לידי שינה. ובגמ' (שבת קנא:): אי' ששוהה אכילתו במעיו ג' ימים. ועכ"ז שלא נצרך כל כך להרבה מאכל, כתב במעיל צדקה (אות ש"פ) כשיש נבלה שיכולה לספק להרבה כלבים, כשבא הכלב הראשון ורואה שבא כלב נוסף, מגרשו מפני שרוצה הכל בשבילו מכיון שכלבים אוכלים הרבה ועלול להזיקם, ברא להם השי"ת חמה נפלאה שכשרואים שהם מלאים והאוכל מכביד עליה אוכלים עשבים מסוימים שבכוחם לגרום להקאה להפליט האוכל, כן היא בשבת מוסר (פרק י' א') ובגמ' שם אי' שהקב"ה משהה אכילתו ג' ימים, מ"מ אינו מסתפק ורץ לאכול ביותר.

וכמ"ש בגמ' (פסחים מט.) ת"ר, כל תלמיד חכם המרבה סעודותיו בכל מקום - סוף מחריר את ביתו, ומאלמן את אשתו, ומייתם את גזוליו, ותלמודו משתכח ממנו, ומחלוקות רבות באות עליו, ודבריו אינם נשמעים ומחלל שם שמים ושם רבו ואם אביו, וגורם שם רע לו ולבניו ולבני בניו עד סוף כל הדורות. ומי היא? אמר אביי: קרו ליה בר מחים תנוריי. רבא אמר: בר מרקידי בי כובי. רב פפא אמר: בר מלחץ פינכי. רב שמעיה אמר: בר מך רבע, עכ"ל. ופירש רש"י, ומאלמן את אשתו - שמבקש לימודו ואינו מוצא ואי אפשר לו, וגולה למזונות, והרי אשתו כאלמנות חיות גזוליו ותומים, ותלמודו משתכח שאינו עמוק לחזור עליו, ומחלוקות רבות באות עליו מחמת ששכח תלמודו, או הקפות שמקפיד מחנוני למעודותיו.

קרו ליה לבנו מרקידי בי כובי, כדרך הליצנים שמשחקים ומרקדין בחנויות להשקותם בשרן. מלחץ פינכי קערות. מך רבעי מקפל לבושו ורוצץ וישן כך דרך המשתכרים אינו מספיק לילך לביתו ולשכב על מיטתו, אלא מקפל לבושו תחתיו וישן. מך כמו בר המר אמוך שיקך וגנ', עכ"ל. ובאמת כאן כתב הגמ' תלמיד חכם המרבה סעודות בכל מקום. אבל זיל בתר טעמי, אין שום נפקא מינה בין ת"ל לשאר בני אדם לענין שאינו מוצא כדי פרנסתו, והיא כעין דברי הרמב"ם שכתב 'בפני כל העם', הגם דכאן מיירי מתלמיד חכם, אבל לסתם בני אדם זה ג"כ בויון, אלא שהתלמיד חכם נענש באופן נורא, כי הרי מצד התלמיד חכם המיעוט שאוכל צריך להיות בצינעא.

ובס' בן יהוידע מבאר הגמ' הנ"ל וז"ל, פירוש כיון שלמד להיות זולל וסובא בבשר ויין מרובה, שצריך לו הוצאות הרבה, לפעמים אין לו מעות ויהיה מוכרח להחריב ביתו, לסתור דלתות וחלונות למכרם כדי למצוא מעות לקנות בהם, וגם מכירה של מטלטלין וכלים של הבית נקרא חורבן הבית. ומה שאמר מאלמן אשתו ומייתם גזוליו, פי' מאחר שצריך לו מעות הרבה בעבור המתורות, מוציא המעות בעבורם ואינו מביא פרנסה לאשתו וכו', עי"ש.

ולפי זה אולי יש לומר דמי שרעב ואוכל להשקיש רעבו, הרי אינו דומה לכלב, הגם שאינו ממדה של תלמיד חכם כמו שכתב הרמב"ם, שמעט שאוכל אוכל בצנעה בביתו, מ"מ היות שע"י הרעב נמשך לאכול בכל מקום שהוא. אבל מי שכבר גמר סעודה והולך בכל מקום כדאי' ששרבה בסעודתו ואוכל ... זה כוונת הבוויין אוכל בשם ברחוב, דבכל מקום שיש אוכל הרי הוא מחותן שם, ואינו יושב ואוכל במקום דאפשר, כמו אחד מן הישוב. ועל זה כוונת שפסול לעדות, שהרי הוא דומה לזולל וסובא וכל השמות שזכרו לעיל. ובאמת כ"ק אאמו"ר בתשובתו ג"כ השתמש בלשון מלחץ פינכי, ונרמז זה בדבריו הקדושים.

וכל זה כתבתי רק להמליץ טוב על אחינו בני ישראל. וראיתי בס' תא שמע הביא פ"א עבר מרן הגר"ח קנייבסקי זצוק"ל בבני ברק ליד כולל חזון איש, והבחינו איך שחתך באמצע השבעת ימי המשתה עומד ואוכל שם ברחוב. אמר, כלב כבר ראינו הרבה פעמים, אבל מלך שהוא כלב מימי לא ראינו. כוונתו למשאחז"ל דכל האוכל בשוק דומה לכלב, וכן למה שאחז"ל דחתן דומה למלך.

דרך אגב, אציין מה ששמעתי בשם כ"ק אאמו"ר זצוק"ל שהאוכל במכונת אינו נחשב כאוכל בשוק, דאין לאחרים להסתכל במכונת פרטי, וכמו שהביא בשם הגרא"ל שטיינמאן.

DINÉ TORÁ

Comuníquese al cel. (+52) 55 3214 4312

SERVICIOS

Contrato de renta, venta, preventiva, inversión, sociedad, testamentos, Heter Iská otros.

ASESORÍA

Consultas telefónicas, citas, preguntas.

CONTACTANOS

Cel. (+52) 55 3214 4312 Email: Betdinemetumishpat@gmail.com